

[Duetoft]

ger kan måske øges. Det kan ikke være rigtigt, at der hos offentlige myndigheder er stor tvivl om, f.eks. hvilket retligt indhold der ligger i bevillingslove. Det er ting, der må gøres bedre. Men tilbage til det principielle spørgsmål.

Af redegørelsen fremgår det klart, at ministre ikke altid har fået de oplysninger, der sætter dem i stand til at træffe afgørelser. En minister har ansvaret for hele sit embedsområde, men det må så også kræves, at tingene forelægges ministeren på en rimelig måde. Når den nuværende arbejdsminister f.eks. i september 1982 fik et notat om dagpengesagen, hvori det ikke nævnes i omtalen af arbejdsgruppeforslaget fra 1976, at rigsrevisionen tager afstand fra nyordningen, så er det at sætte ministeren i en helt uacceptabel situation. Ved sagens start i 1970 forelagde man ligeledes ikke den daværende minister, at man ændrede praksis med hensyn til forskudsudbetalingerne, altså i virkeligheden startskuddet til hele miseren.

Der kunne nævnes andre eksempler fra sagens forløb. Det må give anledning til meget vigtige principielle overvejelser. Sådanne manglende informationer er faretruende for hele vores system, men de har måske noget at gøre med den opsplitning af den offentlige administration, der sker i disse år, og det må vi så se på.

Det næste principielle spørgsmål er naturligvis helt fundamentalt. Får folketingsmedlemmer gode og dækkende svar på de spørgsmål, de stiller? Der kan naturligvis være spørgsmål fra meget spørgelystne partier, der umuliggør saglige svar – som man spørger, får man svar – men det er katastrofalt, at man i redegørelsen kan fastslå, at det er tvivlsomt, om de mange spørgsmål, der er blevet stillet af folketingsmedlemmer og af diverse udvalg, har givet et dækkende billede af de faktiske forhold. Der skulle jo nødvendigvis opstå en tillidskløft mellem folketing, administration og ministre.

Det er efter vor opfattelse ingen undskyldning, at svar på folketingsspørgsmål skal være relativt kortfattede. Man må så i svaret angive, at der er væsentlige emner, man ikke kan behandle i svaret, således at det pågældende udvalg eller medlem om fornødent kan vende tilbage med yderligere spørgsmål. Det er noget, jeg håber de nuværende ministre overvejer.

Det tredje principielle spørgsmål er rigsrevisionens rolle. Der rejses kritik af dens virksomhed, og det skal jeg ikke gå nærmere ind på i denne sammenhæng, men det må være betænkeligt, at man så mange gange og så åbent og så klart kan rejse kritik af bestående forhold, uden at det har nogen virkning. Sidst i 1970'erne har rigsrevisionen jo med jævne mellemrum rejst kritik over for ministerium og direktorater, stort set uden at der er sket noget som helst, og det kan ikke være acceptabelt. Naturligvis glæder vi os så i CD over, at sagen endelig er blevet behandlet, over, at den nuværende regering har vist vilje til at ordne den, og over, at ministeren bebuder nye initiativer.

Til slut vil jeg bemærke, at hvis folketinget f.eks. beslutter at viderebehandle denne sag i et udvalg, er det vigtigt for os at understrege, at vægten må lægges på det fremadrettede. Hvordan forhindrer vi, at tilsvarende grove fejl gentager sig? Vi har ikke denne holdning, fordi vi ønsker at feje noget ind under tæppet, som det så smukt hedder. Men vi finder det uværdigt og lidet frugtbart, om denne sag skulle ende i en tåbelig diskussion, hvor nogle partier søgte at klynge ministre eller tidligere ministre op, blot fordi de tilhørte andre partier, at det altså i befolkningen får den udlægning, at man driver en fornøjelig politisk klapjagt på sine modstandere. Det er sagen for vigtig til. Det må ikke ende i politisk pindehuggeri.

Man må heller ikke få indtryk af, at det er en jagt på A-kasserne eller fagbevægelsen, at de har tiltusket sig penge og fordele, som de ikke havde ret til. De skal ikke lægges for had i en sag, der handler om administrationens og de folkevalgtes beslutninger eller rettere sagt mangel på samme.

Endelig må det være klart, at udvalget må være forsigtigt med en ansvarsplacering, der rammer embedsmænd, men fritager ministre. Administrationen skal ikke være prugeknabe i denne sag.

Der er som sagt sket fejl, der er sket store fejl, det skal indrømmes og fastslås. Vi skal også markere, at vi ikke kan acceptere gentagelser.

Men sagen kan også få betydning i andre ministerier, på andre områder, så principiel er den. Derfor må målet være at foreslå de generelle ændringer, der kan løse denne type af problemer for fremtiden. Det er det arbej-